

Akşamdan Kalma

– mavilikler · 02 Temmuz 2012

Çocuk oldum bir günlüğüne...

Bir bulut seçtim,

Pamuk şekeri yaptım ondan.

Tadını uzak, güneşli bir günden çaldım.

Şimdilerde rastlamıyorum o şekerlere,

Bulutlara benzemiyor hiçbir şey.

Her şey katı, her şey bağıyor

Ben burdayım diye.

Ambalajlar pırıltılı,

İçindeki oksijeni kapamaya çalışıyorlar.

Bu yüzden seviyorum pamuk şekerlerini...

Örtmeden üzerlerini bakıyorlar insanın gözüne gözüne,

Okşamaya başlıyorlar birden tenini.

Sen daha bir fikir bile edinmeden

Bir bakıyorsun sarmaş dolaş olmuşsunuz.

Ağzın, ellerin yapış yapış,

Damağında onun emsalsiz lezzeti...

Çocukluğumun şekerleri gibi insanları da

Zihnimdeki o sisli yere göçtüler çoktan.

Ambalajları gösterişli,

İçlerindeki saklayan insanlar var şimdi.

Geceleri İstiklal Marşı çalmıyor TV'de,

Hadi uyku vakti diyen bir şey kalmadı.

Saatler zamanı göstermez oldu...

İnsanlar uyumak için

Zihinlerinin susmasını bekliyor,

Uyuşmasını...

Gönüllü uykulara döşeklik etmiyor yataklar...

Sarhoş nefesler yalıyor çarşafları,

Huzur uçmuş gitmiş üzerlerinden.

Erken kalkılacak bir sabahı
Gösteren hiçbir işaret yok.

Herkes akşamdan kalma,
Günü karşılamaya gelmiyor kimse.
Çocuklar mis gibi kokulara uyanmıyor
O evlerde.
Gün küskün, gün somurtuk...

Çaydanlık bile bir farklı fokurduyor,
Bir suçlu...
Bu eve uyduramıyor kendini.
Akşamdan kalma o kadının
Eli dokunduğunda kendisine
Bir hoş oluyor içi.
Anne eline alışık o...
Sofrada bekleyen çocukların
Özlemle beklediği gibi
O da bekliyor o kadının
Sarhoşluğundan sıyrılmasını,
Anne olmasını...
Gece barda dağıtan kadını
Çekip çıkarmasını içinden,
Kusmasını...